

OLI - VERIUSOVIC

(domácí) SLOVA

Ročník 7 Číslo 13

Malé Kyšice, 13. prosince 1996

NA ZÁVĚR ROKU

S etkáváme se opětovně na závěr roku prostřednictvím našich OLI-SLOV. Tím si také připomínáme blížící se Vánoce.

Při té příležitosti mi dovoluji zmínit se o dvou náhodných návštěvách, které byly ve znamení upřesňování „rodových větví“ Oliveriusů.

Koncem měsíce dubna t.r. jsem byl na dva dny na školení k průběhu a organizaci voleb do Sněmovny Parlamentu ČR, které se uskutečnily na přelomu měsíců

květen-červen. Školení se konalo v Benešově u Prahy, proto jsem využil příležitosti a navštívil pana Oldřicha Oliveriuse. Vzpomněli jsme jeho otce Františka Martina, který do důchodu odešel z funkce ředitele Benešovského pivovaru. Navíc jsem měl štěstí a v Benešově jsem zastihl i jeho bratra Ing. Slavomíra Oliveriuse s manželkou Ludmilou, kteří jinak žijí v Praze 10. Velké bylo mé překvapení po vyslechnutí příhody, kterou oba prožili a kterou jsem si s jejich svolením dovolil uvést v tomto čísle pod názvem Štajgr.

V červnu t.r. jsem náhodně navštívil Plzeň a zde se setkal s paní Vlastou Oliveriusovou a jejími dětmi p. Vlastimilem a JUDr. Bohumilou Oliveriusovými. Po vřelém uvítání a hezky prožitém odpolední jsem byl paní Vlastou upozorněn na informační tabuli plzeňské pohřební služby. Zde viselo smuteční oznámení se jménem paní Barbory

P.F.

Veselé Vánoce a hodně štěstí v roce 1997
Vám přeji OLIVERIUSOVI z Malých Kyšic

Oliveriusové z Plzně (viz dále).

Mluvím-li o našem rodu, tak nemohu zapomenout na dopis od předsedy České genealog. heraldické společnosti v Praze Doc. MUDr. Černého.

Obdržel jsem výtah z Informačního listu č. 3/96 jmenované společnosti, ve kterém v rubrice Rodopisné rozhledy přímo „křičel“ nadpis „3x OLIVERIUS“. Příspěvek pojednával o mých genealog. aktivitách, které navazují na obětavou práci

+Ing. Václava Oliveriuse. Autor příspěvku - Miloslav Trnka - provedl jakousi recenzi dvou mých GLOS a rovněž si všiml mého rozhovoru s názvem „Volání rodu“, který v roce 1994 publikovala v MUZEJNÍCH LISTECH, vlastivědném zpravodaji Kladenska a Unhošťska dr. Veverková. Přestože Vám - čtenářům OLI - SLOV jsou mé genealogické práce známy, dovoluji si příspěvek vzpomínaného autora v dnešním čísle OLI-SLOV otisknout. Doufám však, že se na mne nebude zlobit, a to stejně jako členové redakční rady Informačního listu ČGHS, neboť jsem je nestačil požádat o souhlas s přetisknutím.

Moji milí jmenovci, závěrem si dovoluji poděkovat Vám, kteří jste mi napsali, za Vaše dopisy. Jsem překvapen, v jak velké míře někteří z Vás mají zájem o minulost, ale i současnost rodu. (Např. pan Josef Oliverius za mnou vážil cestu až z Loštic a já mu

za návštěvu děkuji.) V neposlední řadě děkuji i Vám, kteří jste mi finančně přispěli na úhradu poštovního a nákup papíru pro tisk tohoto rodového zpravodaje popř. bulletinu „SAMIZDAT“.

Milí přátelé, blíží se vánoce a Nový rok, proto mi dovoluji, popřát Vám jejich radostné prožití a hlavně hodně štěstí, zdraví a spokojenosti. Věřím, že se jednou všichni sejdeme na nějakém tom sjezdu Oliveriusů a když ne hned, tak určitě na jaře roku 1997 se setkáme nad stránkami dalšího čísla OLÍ-SLOV. Tak ještě jednou vše nejlepší!
p.f. 1997

Váš Miroslav OLIVERIUS

POSLEDNÍ ROZLOUČENÍ

Marie HEKLOVÁ (roz. Oliveriusová)
(*22.8. 1906 - +14.5. 1996)

Díky rodokmenu Oliveriusů, díky mému pátrání po předcích, ale i žijících nositelích našeho příjmení, jsme se poznali. Viděli jsme se asi jen dvakrát nebo třikrát, psali jsme si. Se zájmem četla mé práce o minulosti rodu a těšilo ji, že můj syn nese vedle příjmení Oliverius jméno Vojtěch. (Stejně jako je nosíval i její +otec a +bratr.) Tak jsem poznal a tak mám i stále v paměti paní Marii HEKLOVOU, roz. Oliveriusovou, z Panošího Újezda v okrese Rakovník.

Při našem posledním setkání začátkem tohoto roku jsme si slíbili, že tu její - blízkí se - devadesátka v srpnu oslavíme. Nestalo se tak! Nemoc byla rychlejší a já se v polovině měsíce května t.r. od její dcery pí. Boženy Bechnerové dozvěděl onu smutnou zprávu

S paní Marií Heklovou, roz. Oliveriusovou jsme se rozloučili v rakovnícké smuteční síni dne 21. května 1996.

ČEST JEJÍ PAMÁTCE!

Miroslav OLIVERIUS

Barbora OLIVERIUSOVÁ (roz. ?)
(* ? 1915 - +11.6. 1996)

Dne 11.6. 1996 ve věku 81 let v Plzni zemřela a 17.6. 1996 měla pohřeb paní Barbora OLIVERIUSOVÁ.

OLI-SLOVA

Neznal jsem ji, neznám tedy bližší údaje o ní. Smuteční oznámení visící na informační vývěstce Pohřebních služeb pouze uvedlo jména nejbližších příbuzných: dcer Jiřiny, provd. za Radomíra Kubáta a Zdeňky, provd. za Jiřího Kovaříka. Dále byla uvedena adresa, snad posledního trvalého pobytu: Plzeň, Suvorova č. 34.

ČEST JEJÍ PAMÁTCE!

(m.oli)

BLAHOPŘEJEME A VÍTÁME

Dne 19. 7. 1996 se manželům
Zlatce a Robertu
Oliveriusovým
v Příbrami narodil syn
ROBERT

Dodatečně se oznamuje,
že dne 8. 8. 1994
se manželům
Vlastimilu a Pavle
Oliveriusovým
v Karlových Varech
narodil syn
TOMÁŠ.

Jmenovaným rodičům si dovoluji popřát k
těmto radostným událostem a nejmladší
nositele příjmení OLIVERIUS vítám mezi
nás. Při té příležitosti jim přeji jen samé štěstí,
zdraví a radosti v životě.

(m.oli.)

Š T A J G R

V roce 1949, když jsem již byla vdaná a nesla tedy příjmení Oliveriusová, pracovníci a zaměstnanci různých pražských závodů, především z administrativy, po skončení vlastní práce odcházeli nebo odjížděli pomáhat těžkému průmyslu - do továren, do dolů ap. Vzpomínám, jak jsem v tom roce, pár měsíců po svatbě, společně se spolupracovnicí, ale i s manželem, vyrazila na Kladensko. Nevím, jak se ta šachta jmenovala, ale zde nás rozdělili - muži zřáli pod zem, ženy uklízely na povrchu.

Já s kamarádkou uklízela v nějaké strojně. Práci nám přidělil zdejší štajgr, který při vyslovení mého příjmení znejistěl, zarazil se. Brzy jsem pochopila jeho údiv, neboť okamžitě dodal: „Já já jsem také Oliverius!“

Od té doby uplynulo 47 let, proto už nevím, co jsme si všechno povídali. Mně bylo dvacetpět, jemu mohlo být k padesátce. Nabídl mi „kladenský bud'ák“ s tím, abych ochutnala, jak se u nich - Oliveriusů - peče. Chutnal mi, čtyři roky po válce a v Praze mouky mnoho nebylo, proto jsme ani moc nepekli. O to víc mě překvapilo, že i na šachtu si z domova bere tak dobré pečivo.

Potom jsem mu představila svého manžela Slavomíra. Něco říkal v tom smyslu, že snad je taky Mírek nebo, že snad má doma kluka Mírka. To už opravdu nevím.

Nikdy víc jsme se nesetkali, pouze jsme věděli, že i někde v Kladně Oliveriusové žijí. Kolikrát jsme v posledních letech s manželem pročítali „Soupis Oliveriusů“, ale nedokážeme určit, zda je v něm zapsán i tento „kladenský štajgr“.

Ludmila Oliveriusová, t.č. Benešov

* * *

Dodatek: JSEM JEHO VNUKEM ! Můj děda se jmenoval František Oliverius, narodil se 18.8. 1904 ve Pcherách (tehdy pol. okr. Slaný). S manželkou Barborou, roz. Dobrou měli dva syny Miroslava (*1933) - mého otce - a Františka (*1936). Začátkem třicátých let si

v Motyčíně (od r. 1949 Švermov, od r. 1980 část města Kladna) postavili rodinný dům čp. 705. Děda byl zaměstnán na dole Ronna (později důl Gottwald III.) v Hnidousích, kde také „štajgroval“. Já sám si ještě dnes dobře pamatuji jaké dobré uměla babička Barbora upéct „bud'áky“ - velké buchty se žvestkami a mákem. Děda odešel ze šachty do invalidního důchodu (v roce 1955), zemřel v kladenské nemocnici 28.6. 1966.

Miroslav Oliverius, M. Kyšice

Z VAŠICH DOPISŮ

Již v minulém čísle jsem přislíbil, že příští číslo SAMIZDATU by mělo být zaměřeno na obětavou činnost Ing. Václava Oliveriuse a jeho bratrů Ing. Františka a Jaroslava, kteří mají největší zásluhy při zjišťování údajů o nositelích příjmení OLIVERIUS.

Z uvedeného důvodu jsem m.j. požádal p. Ing. Jana Oliveriuse, CSc., aby mi napsal krátké pojednání o svém otci Ing. Františku. Obdržel jsem obsáhlý dopis, ze kterého si dovoluji citovat krátkou, ale zajímavou část, týkající se jednoho velkého zájmu jmenovaného:

„..... Tu část života, kterou bral otec s radostí bylo fotografování. Fotoграфoval již jako malý chlapec ještě před nástupem na vojnu. S fotografiemi pracoval již jako pacient na plicním sanatoriu, kde vyvolával rentgenogramy denně.

Řada fotografií ať již z přírody nebo z města měla zřetelně uměleckou úroveň. Byl členem Klubu fotografů a amatérů. Klub tehdy sídlil v posledním patře paláce Valdek ve spodní části náměstí Míru. Fotografie, které byly výsledkem jeho snažení byly všech velikostí, největší byly 40 cm x 30 cm. Ty posílal takřka do všech států světa. Výstavních síní, kde vystavoval jsem napočítal celkem 20, vystavených obrazů bylo 60 (Japonsko, USA, Francie, Holandsko, Jugoslávie atd.)

Poznámka: Ing. František OLIVERIUS se narodil 19.4. 1894 v Terešově, zemřel 22.5. 1962 na infarkt myokardu.

Ing. František Oliverius

* * *

Rovněž zajímavý dopis jsem obdržel z Kladna od Ing. Jiřího Oliveriuse, na kterého snad smím prozradit, že je vášnivým vodákem. A právě sjždění Berounky mu zavdalo podnět, aby mi napsal cit.:

„..... Když jsem sjžděl koncem července letošního roku Berounku a platil táboření v tábořišti v Nadrybech, tak výběřčí, který mi vypisoval účtenku na jméno, říkal, že jeho žena pochází z rodu Oliveriusů. Tak jsme dali řeč na toto téma, a pán mě požádal, zda-li bych mu mohl sehnat rodokmen Nadrybské větve rodu. Proto Ti posílám adresu možná, že jeho prostřednictvím získáš další podrobnosti.....“

Tím panem je Ing. František Knošlíček z Nadryb a já věřím, že jeho prostřednictvím upřesníme vztah mezi Oliberiusy a Oliveriusey na pravém břehu řeky Berounky. Doposavad, jak píší v pojednání o nadrybských Oliberiusích, jsem se domníval, že Oliveriusové na této straně řeky nežijí. Proto jsem také Ing. Knošlíčkovi napsal dopis.

Paní Milada Oliveriusová z Rozdělova mi doložila z dokladů po svém manželovi a tchánovi spojitost s Oliveriusovic rodovou větví ve Velké Černoci. Dotazem u pí. Marie Oliveriusové z této obce mi byly některé věci

OLI-SLOVA

vysvětleny a následně i doplněny panem Jiřím Oliveriusem ze Staré Lípy. Takže „Velkočernočká“ rodová větev začíná dostávat podobu, ale o tom snad až příště.

KDO ZNÁ(L)

STANISLAVA OLIVERIUSE?

Ing. Václav Oliverius do své kroniky rodu zaznamenal následující informaci, kterou čerpal z knihy Urban, Úvodím Mže:

„BŘÍZSKO je také domovskou obcí redaktora Stanislava Oliveria, nar. 23. června 1908 v Bilině. Věnoval se krajině žurnalistice a po přechodné práci v „Českém směru plzeňském“ a v „Píseckém kraji“, pět let redigoval v Berouně „Stráž Podbrdská“, v níž kromě úvodníků uveřejnil četné básně a pod čarou román „Havíří“. V Berouně r. 1936 pod pseudonymem S. Oliver vydal svazček básní „Obrázky z dětství“. Nyní je redaktorem plzeňské „Pravdy“ (pozn.: časopis Komunistické strany čs., vychází od 19. května 1945).“

Uvedený záznam byl zapsán do jmenované kroniky zkraje padesátých let.

Já se setkal se jménem Stanislava Oliveriuse koncem šedesátých let, když jsem dostal knížku Miloslava Nohejla „Sud se zlatým dnem“, kterou v roce 1966 vydalo Západočeské nakladatelství v Plzni a vedoucím redaktorem se v ní uvádí právě náš jmenovec. (Snad se nejedná o jiného Stanislava Oliveriuse?)

Budu rád, když mi někdo ze čtenářů napíše něco bližšího o tomto redaktorovi. Předpokládám, po vyhodnocení výše uvedených řádek, že jmenovaný asi již nežije. Ale i tak věřím, že se mi i jeho podaří zařadit do Soupisu příslušníků našeho rodu. (V případě, že by někdo ze čtenářů měl v knihovně např. některou z jeho sbírek básní, na ukázkou by bylo možné je zveřejnit v našich OLI-SLOVECH i pro ostatní jmenovce. Prosím, ozvěte se mi. Děkuji. (M.O.)

Rodopisné rozhledy, příloha Informačního listu ČGHS v Praze, č. 3/96:

3 x OLIVERIUS

Podobnost titulku s názvem oblíbené knižnice detektivek šedesátých a sedmdesátých let (Simenon, Christie, Mc Bain) není náhodná. Historie stále střeží mnohá tajemství a rodopisné pátrání nám přináší neméně napětí, vzrušení a překvapivých zvratů v rafinovaných zápletkách. Mezi ty, kteří propadli kouzlu genealogie, patří Mgr. Miroslav Oliverius. Jeho nejstarší zjištěný předek se narodil r. 1619 a v matrikách je zapsán jako Pavel Myslivec. Byl skutečně myslivcem ve službách cisterciáckého konventu v Plasech, patřila mu chalupa v malé vesničce Dolní Hradiště na Kralovicku. Odtud se později jeho potomci rozešli po celém Plzeňsku, Rokycansku a dál do Čech. Žádný z nich však nenesl příjmení Myslivec. Proč? Mladší bratr Pavla Myslivce byl cisterciáckým řeholníkem a v písemných pramenech je uváděn pod svým řádovým jménem - Benedikt Holibergius. Synové Pavla Myslivce, byla to dvojčata, převzali toto atraktivní latinské příjmení po svém strýci. Nazvali je tak i zdejší lidé, klášterní poddaní, kteří dobře znali příbuzenský vztah mezi mnichem Benediktem a Pavlem Myslivcem. Díky proměnám příjmení a nepřesným prepisům v matrikách se Holibergius změnil na Holiberia a pak na Oliberia. Teprve začátkem 19. století se setkáváme s ustálenou podobou Oliverius.

(Dr. Irena Veverková, Volání rodu. Muzejní listy, vlastivědný zpravodaj Kladenska a Unhošťska, č. 12, 1994).

* * *

Freedom in the wilderness

(Svoboda v pustině) je název rodopisné práce manželů Kraisingerových z Halsteadu v americkém Kansasu. Před mnoha lety se rozhodli, že zmapují své předky a sestaví rodokmen. Dopátrali se až k 6. lednu 1845, kdy v Sebečicích u Zbirohu spatřil světlo světa jejich prapředek Albert Kraisinger. Právě ten s manželkou Barborou rodem

Oliveriusovou, později odešel do nové vlasti - Poznatzky ze studia mnoha dokladů, literatury i z vyprávění starších příbuzných Kraisingerovi pečlivě sepsali pro knižní vydání. Jejich kniha (1986) není jen o Kraisingerech a Oliveriusech. Obsahuje pojednání o příbuzných rodinách, které se usadily v Kansasu, v Barton a Rush (Např. Chlumských, Stejskalů, Erbů, Kočích, Riedlů, Holopirků). Rodopisný materiál o amerických Oliveriusech zpřístupnil a doplnil Mgr. M. Oliverius pro členy rodu a případně další zájemce.

(Samizdat 4, vydává M. Oliverius pro nositele Oliverius. Malé Kyšice - Unhošť, 1994).

* * *

Otevřte staré matriky

posané zažloutými jmény těch, kdo byli před námi. Voní hlínou, větrem a chlévem (F.Nepil, Střevíce z lýči). Hezké motto zvolil Mgr. Miroslav Oliverius pro vydání své rodopisné práce „Soupis nositelů příjmení Oliverius“. V přehledných heslech se základními osobními daty představuje 437 příslušníků rodu rozvětveného ve 13 generacích v letech 1619-1995 v Čechách a v zámoří. Minulostí a genealogií rodu se zabývá od roku 1969. Mimo to autor zpracovává také regionální historii Kladenska a Unhošťska. Svou práci připisuje všem Oliveriusům, kteří měli, mají a budou mít zájem o historii, současnost a budoucnost svého rodu a jeho zajímavého příjmení.

(M. Oliverius, Soupis nositelů příjmení Oliverius. Samizdat 5, Malé Kyšice-Unhošť, 1995).

Miloslav Trnka

MÁM NAPSAT

PÁR SLOV O SOBĚ

Od roku 1993, co jsem opětovně aktivně začal sepisovat rodokmen našeho rodu, tak jsem se s některými z Vás osobně setkal. Nevím proč, ale řada z Vás si mě představovala mnohem staršího. Snad je to právě způsobeno tím mým zájmem o historii rodu, o genealogii. V představách velké většiny lidí je ten, kdo píše kroniku, paměti nebo alespoň nějakou knihu zafixován jako starý kmet, který už „něco“ pamatuje a může se tedy opřít o vlastní životní zkušenosti.

Já - letos v listopadu - oslavil 43 let. Takže už jsem ve věku, který mi dával možnost ucházet se o místo senátora, muže jistě moudrého. A Vy, kteří jste mi podle korespondence, či mých hobby, hádali víc, nic si z toho nedělejte. Jednou jsem měl možnost navštívit spisovatele Františka Nepila na jeho chalupě ve Stradonicích u Nižboru. Bylo to v roce 1988 a pan Nepil, který mě znal z dopisů jako obecního kronikáře a vydavatele místních novin, se mi při uvítání přiznal: „Představoval jsem si Vás podstatně staršího!“

Co tedy napsat o sobě? Vždyť už za ty tři roky, co Vám posílám OLI-SLOVA o mně skoro všechno víte. Psaní a zaznamenávání údajů z dob minulých jsem asi zdědil po babičce Barboře, která původně byla Dobrá, ale co si potom vzala dědečka Františka, tak už nebyla Dobrá, ale Oliveriusová.

Někdy si říkám, zda bych v příbuzenstvu měl najít Matěje Václava Krameriusa, vlastence, který v Praze vydával české noviny. Já - tuším že od roku 1982 - jsem už také vydal hodně „novin“. Nejdříve to byly MALOKYŠICKÉ OZVENY, místní periodikum, které u nás v obci vycházelo plných osm let - a to šestkrát do roka. Potom jsem v Unhošti při Melicharově městském muzeu založil (se skupinkou nadšenců) vlastivědný zpravodaj „LISTY Z UNHOŠŤSKA“. Zpravodaj (čtvrtletník) vycházel pouze dva roky a když došly finance, tak jsem se stal jedním ze zakládajících členů vlastivědného zpravodaje Kladenska a Unhošťska „MUZEJNÍ LISTY“, který v

OLI-SLOVA

letech 1993-5 vydávalo Okresní muzeum v Kladně. Po personálních změnách, ke kterým v muzeu došlo jsem se s redakční radou v lednu t.r. vrátil zpět do unhošťského Melicharova muzea a znovu jsem vedoucím redakční rady obnovených „LISTŮ Z UNHOŠŤSKA“. Moje manželka Pavla v tomto směru ze mne dvakrát velkou radost nemá, ale určitě by radost ze mne měl Jan Alois Oliverius, novinář, který založil nebo redigoval ve svém životě 16 časopisů.

(Připomněl jsem ho v posledním čísle Samizdatu - v prosinci minulého roku.)

A co jinak doma dělám? Na takovou otázkou převážně odpovídám, že si připadám jako moucha. Protože když si na chvíli sednu, tak mě manželka ihned honí. (To bude zase honitba, dočte-li OLI-SLOVA až sem!) Ale jinak si zase moc nenaříkám. Dostal jsem se do věku, kdy jsem se odpoutal od televizní obrazovky a než abych sledoval různé ty Dalasy, MASHe, či krvavé zprávy na Nově, tak raději píši - třeba i OLI-SLOVA.

V červnu letošního roku mi dokonce vyšla knížka o sto stranách - doplněná několika fotografiemi. Ta však není o genealogii ani o historii našeho rodu, i když z historie tak trochu vychází: Ke konci minulého století žil na Smíchově jistý pan Kohout, továrník, a ten měl pět synů. Vyráběl m.j. vysoká jízdní, ale i závodní, kola, na kterých jeho synci - především Josef, Václav a František - jeli od jednoho vítězství k druhému. A Josef, ten trhal na vysokém kole i jiné rekordy - dokázal na něm (s bratrem Václavem) ujet vzdálenost z Prahy do Vídně za dva a půl dne, za 24 hodin NONSTOP ujel 400 km atd.

Mý máme v Unhošti jistého čtyřicátníka Antonína Mittelbacha a ten - dovlím si vyslovit svůj názor - už je lepší než výše vzpomínaný Josef Kohout. On totiž vlastní stará vysoká kola dvě - zn. Singer a Kohout. Naučil se na nich jezdit a to nejezdí jen po Unhošti. Do Vídně mu cesta na vysokém kole trvala o den méně než Kohoutovi, za 24 hodin NONSTOP ujel 403 km, potom vyrazil z Prahy do Sevilly na EXPO 92, v barvách ČR závodil u protinožců v Tasmanii, ze závodů ho znají v Anglii, Holandsku, SRN, ale třeba i ve Zbraslavi nebo v Praze. Posledním výkonem,

kterým se zapsal do cyklistických kronik je zdolání letošní trasy TOUR DE FRANCE, rovněž na svém „miláčkoví“ - na vysokém kole. Tuto trasu jedou profesionálové na závodních kolech s moderními přehazovačkami a on ji jako první člověk na světě ujel na „furtošlapce“. A po večerech, když se nedá jezdit po silnicích, tak alespoň šlape v Národním divadle při výstupu komediantů v Prodané nevěstě. Tak to je Tonda Mittelbach. Jeho výkony a svérázný koníček mě tak nadchly, že jsem s jeho pomocí napsal knížku POKOŘENÝ REKORD - takový jeho cykloživotopis.

(Knihu POKOŘENÝ REKORD vydalo Vydavatelství NN Kladno, cena 48,- Kč. Případným zájemcům ji rád zajistím. Stačí napsat na moji adresu - viz tiráž OLI-SLOV.) (m.oli.)

BLAHOPŘEJEME

KE KULATINÁM

Blahopřejeme ke „kulatým“ výročním narozením všem jmenovcům, kteří je oslaví v první polovině roku 1997:

- * dne 10. ledna
Eva Oliveriusová z Kročehlav 60 let
- * dne 21. ledna
Jiřina Oliveriusová z Kozojed 70 let
- * dne 30. ledna
Jan Oliverius z Prahy 30 let
- * dne 9. února
Dana Oliveriusová z Loštic 30 let
- * dne 17. března
Joseph Patric Oliverius z Minnesoty 70 let
- * dne 21. března
Václava Lukešová, roz. Oliveriusová 30 let
- * dne 25. března
Mayme Elizabeth Schwartz / Oliverius
z Kalifornie 50 let
- * dne 26. dubna
Vojtěch Oliverius z Ústí nad Labem 20 let
- * dne 30. dubna
Jaroslav Oliverius z Plzně 50 let
- * dne 15. května
Eva Oliveriusová z Plzně 30 let
- * dne 21. května
Alena Oliveriová z Prahy-Zahr.Města 60 let
- * dne 26. května

- Renata Lidener / Oliverius 40 let
- * dne 27. května
Sara Helen Oliverius z Kalifornie 50 let
- * dne 29. května
Antonín Oliverius z Dol. Benešova 40 let
- * dne 7. června
Roman Oliverius z Loštic 30 let
- * dne 10. června
Josef Oliverius z Břiliny 70 let
- * dne 16. června
Patrik Oliverius 10 let
- * dne 23. června
Petra Oliveriusová z Plzně 10 let
- * dne 25. června
Bedřiška Tolarová, r. Oliveriusová
z Plzně 60 let
- * dne 27. června
Jaromíra Oliveriusová z Karl. Varů
..... 70 let

Poznámka: Údaje jsou převzaty ze Soupisů I. a II. z roku 1995, v některých případech tyto nemusí již souhlasit, případně se omlouvám.
M.O.

Dne 5. ledna 1997
vzpomeneme nedožítých 70 let
Doc.PhDr. Zdeňka OLIVERIUSE, CSc.,
významného čs. rusisty a lingvistika,
rodáka z Mlečic.
(Zemřel v Praze dne 20.9. 1978.)

V předcházejících dvou částech jsem čerpal z Kroniky naší rodiny, jejíž autorem - jak již bylo několikrát uvedeno - je Ing. Václav Oliverius. V závěru minulého pojednání (osmý odstavec) jsem se upsal s tím, že správně má být uvedeno: „..... předání domku č. 15 v Nadrybech (chalupa Votrubovská čili „rybárna“) nejmladšímu synu Ondřejovu Bernardovi r. 1794.“

Dostali jsme se tedy na přelom 18. a 19. století a zde zprávy v kronice o Nadrybské větvi rodu končí.

V minulém roce se mi ozval pan Jan Oliverius z Karlových Varů, kterého jsem v Soupise II. nositelů příjmení Oliverius - rodové větve nezařazené (viz Samizdat č.6/1995) uvedl v tkzv. NEBŘEZINSKÉ rodové větvi. A zde si dovolím podle rodinných dokladů Jana Oliveriuse seřadit jeho předky tak, že se ocitneme opětovně v Nadrybech:

*Jan OLIVERIUS se narodil 1.9. 1918 v Nebřezinách č. 28, okr. pol. správa Kralovice a to rodičům: Janu Oliveriusovi, strážníku dráhy z Nebřezin č. 28 a Josefě roz. Maříkové z Nebřezin č. 31.

(Křestní list, vydaný FÚ Plasy z 20.4. 1925)

*Janův otec se rovněž jmenoval Jan OLIVERIUS, narodil se 19. 7. 1873 v Nebřezinách, okres Kralovice a byl synem Josefa Oliveriuse, domkáře v Nebřezinách č. 28 a Kateřiny, roz. Majerové z Nebřezin č.6. (Křestní list, vydaný FÚ Plasy z 14.6. 1898)

*Janův děd se jmenoval Josef OLIBERIUŠ, narodil se 18.3. 1833 v Nadrybech č. 3, okres Plzeň a byl synem Vojtěcha Oliberiuse, podruha v Nadrybech č. 3 a Marie, roz. Hedbávné z Nynic č. 24.

(Křestní a rodný list, FÚ v Plané, 29.12.1941)

*Jeho otcem byl tedy uváděný Vojtěch OLIBERIUŠ, který se rovněž uvádí jako rybák v Nadrybech č. 23.

(Křestní list Jana Oliveriuse, nar. r. 1873.)

*A posledním předkem, kterého se z Janových dokladů podařilo zjistit je otec Vojtěchův

Josef OLIBERIUŠ, výminkář z Nadryb č. 3, který měl za manželku Annu, roz. Daňkovou z Obory č.10.

(Křestní a rodný list Josefa Oliberiuse, vyst. FÚ v Plané dne 29.12. 1941.)

Z doložených dokladů je tedy zřejmé, že k přepisu příjmení došlo v matrice u FÚ v Plasích, neboť zdejší výpisy již mluví o příjmení v novější podobě OLIVERIUS. (Snad je to i pochopitelné, protože v obvodu fary plaské jmenovci již s touto podobou příjmení žili.) Otázkou však zůstává, ke kterému z nadrybských předků je možné přiřadit Josefa Oliberiuse, výminkáře z č. 3?

Předpokládejme, že v té době mohl být věkový rozdíl mezi otcem a synem 35 až 40 let. Víme, že Janův děd se narodil v r. 1833, usuzujeme, že jeho otec (Vojtěch) byl narozen v rozmezí let 1790-1800. Nejstarší zjištěný předek (Josef) se tedy mohl narodit v letech 1750-1760.

Ing. Václav Oliverius, jak z předešlých záznamů zjistíme, v tomto období jmenuje jen dva Josefy: Josefa nar. r. 1736, syna Václavova s první manželkou Rosinou Vidunovou ze Žebnice. Druhý, námi sledovaný, Josef se narodil r. 1760 ve druhém manželství Ondřeje, který byl v Nadrybech rybákem (v č. 15, čili v „rybárně“), s Magdalenou Jungerovou z Nadrybského mlýna. Mnou odhadnuté datum v tomto případě se shoduje. Rovněž víme, že Josef Oliberius byl výminkářem v chalupě č. 3. Nadrybskou usedlost č. 15 však zdědil Bernard, nejmladší syn Ondřejův.

Z tohoto důvodu se mohl (nebo musel) Josef, starší Bernardův sourozenec, odstěhovat jinam - snad tedy do uvedeného č. 3.

Poznámka: Jsem v písemném kontaktu s p. Zdeňkem Oliberiusem z Prahy 6. Jeho rodové kořeny směřují snad k Bernardovi (+1801) a k jeho synu Šimonovi (*1791). Zatím se upřesňuje.

M. Oliverius

Vydal: Miroslav Oliverius pro nositele příjmení OLIVERIUS, případně i pro další zájemce. Graficky upravil Vojtěch Oliverius. Malé Kyšice, dne 13.12. 1996. Adresa: Malé Kyšice čp. 102, 273 51 UNHOŠŤ, Czech republik. Zdarma!